

Mircea DRUC

Cine, cum și de ce?

De unde am pornit și unde am ajuns

M.D. – om politic, adept al Reunificării României. Născut la 25 iulie 1941 în Pociumbăuți, județul Bălți. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității din Leningrad (1964) și Facultatea de Psihologie a Universității din Moscova (1980). Studii doctorale la Institutul Americii Latine al Academiei de Științe a URSS (1970). A lucrat la Moscova, Chișinău, Cernăuți, București în: învățământ superior, cercetare științifică, producție, diplomatie.

Distins cu Ordinul Național „Steaua României” în grad de Mare Ofițer. Activist al mișcării de renaștere națională a românilor din Basarabia și Nordul Bucovinei (1959-1991). Președinte al Consiliului de Miniștri al RSSM (1990-1991). La alegerile prezidențiale din România, în septembrie 1992, a fost primul candidat independent cu o platformă unionistă declarată. În prezent este pensionar, locuiește cu familia la București.

Startul: 1989

După căderea dictaturii (sau, în altă versiune, după lovitura de stat) din decembrie 1989, la conducerea Statului Român a rămas al doilea eșalon comunist. Eu, însă, îmi imaginam o cu totul altă evoluție. Am visat dintotdeauna să văd și conaționali de ai mei printre deschizătorii de drumuri. Doream să-i venerez pe acei conducători care își apără identitatea, indiferent dacă sunt parlamentari sau extraparlamentari, la guvernare sau în opoziție. Și, de asemenea, pe aleșii poporului care ar fi dispuși să renunțe la modul tradițional de a face politică. Aș fi vrut, între altele, ca liderii politici români să se comporte mai curând ca niște oameni de știință: să se implice în dezbateri și elaborarea proiectelor, înarmați cu date statistice și concluzii obținute din modelări, simulări și experimente. Din păcate, se întâmplă exact invers: unii savanți, intrând în politică, denaturează realitatea pentru a fi în unison cu partidele de la putere. Am sperat că elitele naționale vor iniția edificarea unei „alte României”. Iată însă verdictul pronunțat de un academician, mare istoric și o conștiință națională a tuturor românilor:

„În istoria fiecărui popor există evenimente cruciale, care inaugurează o nouă etapă în

evoluția societății. Decembrie <89 a fost un astfel de eveniment: crucial, înnoitor, fondator. Din nefericire, șansele imense care se ofereau țării noastre au fost ratate... Din 1989, societatea românească a fost profund divizată..., lipsită de un proiect național și incapabilă să-și mobilizeze resursele pentru a valorifica șansele ce i se ofereau: în primul rând, unirea Republicii Moldova cu România. Pe scurt, nici clasa politică, nici societatea românească nu au fost în măsură să asigure inauguralului din decembrie 1989 justificarea imenselor posibilități oferite de căderea comunismului... Peste o sută de ani, cred că judecata urmașilor și, între ei, a istoricilor, va fi foarte severă. Anii aceștia vor fi considerați o perioadă de declin, clasa politică și poporul român *împărțind*, în egală măsură, responsabilitatea pentru această tristă realitate. Să dea Dumnezeu ca atunci, peste un secol, România să aibă situația fericită pe care a ratat-o astăzi” (Florin Constantiniu).

În 1989-1991, atât la București, cât și la Chișinău, domnea o stare de spirit sui generis. Majoritatea parlamentarilor și guvernanților „României mici”, ca și cei ai „Moldovei mici”, nu și-au dorit să ajungă eroi-martiri ai Reîntregirii Patriei. La ieșirea din comunism, oamenii cei mai dinamici, cu inițiativă în domeniul economic, erau în masă niște mici burghezi hedoniști. În general, în comparație cu balticii, noi, românii, suntem inconsecvenți și, adeseori, o fală goală, traistă ușoară. Ca să te convingi, e suficient să urmărești www.moldoveni.md și să înveți crezul moldovenilor – Țara și națiunea –, predicat de Nicolae Pascaru. Pentru elita politică și clanurile mafioate din Republica Moldova, *Reunirea* nu a reprezentat niciodată o urgență. *După declararea independenței, șefii, în marea majoritate proveniți din eșalonul doi al nomenclurii PCUS, au tot sperat că Uniunea Sovietică va renaște.* În martie 2015, Val Butnaru diagnostica exact situația: „Republica Moldova este un stat falimentar, corupt, impotent. Mai pe scurt – o stână. Republica Moldova nu se va integra în UE nici în următorii zece ani, nici în următorii 25 de ani, nici în... Păcat e că știm cu toții lucrul acesta, dar ne prefacem că așteptăm himera Schimbării! Nu integrarea în Uniunea Europeană este șansa noastră, ci Unirea imediată cu România. Rămâne valabilă oferta făcută de președintele Traian Băsescu: Cereți Unirea și-o vom face! Punctum!”

Cu certitudine, numărul *adevăraților unioniști* este în creștere. Inclusiv printre cetățenii alogeni din Basarabia și din Nordul Bucovinei. Și,

lucrul cel mai important – ordinea cosmică și percepția tinerilor s-a schimbat radical. Nu absolutizez rolul tinereții. Pur și simplu sunt conștient: ultimul cuvânt îl are *dictatura legilor naturii*. Unirea nu o fac bunicii, în trecut. Nici nepoții, în viitor. Când va bate ora astrală a Reunirii nu va nici ieri, nici mâine. Va fi eternul Prezent. Și vor acționa cei în viață ca să-și facă *Unirea lor*. Desigur, polemizând, putem exemplifica cu numeroase manifestări negative ale tinerilor („Nu-s ca atunci, când făceam eu armata!”). Și nu exclud că și noi, românii, am putea suferi pierderi mari printre tineri, ca țările Europei Occidentale pe timpul generației hippy, din anii '60. Dar nu asemenea sincope decid rezultatul final al unui proces ireversibil care este Reîntregirea Patriei.

De câțiva ani încoace, devine tot mai vizibilă o realitate: România, sub toate aspectele, a progresat masiv față de Republica Moldova. Observatorii străini constată o diferență frapantă. Totodată, în România se simte presiunea din partea agenților de influență ai Ucrainei, Rusiei și ai altor forțe cu interese specifice în zonă. Aceștia insinuează subtil: „Unirea ar fi o gravă pierdere economică pentru România”. Exact așa proceda, în 1990, la Chișinău, elita comunistă și agentura ruso-ucraineană: „RSSM e bogată, România este înapoiată și va deveni tot mai săracă. La ce să ne unim cu românii?”. Pe atunci, la o dispută, orice „binevoitor” ținea să demonstreze, cu creionul în mână, că județul Bălți este mai dezvoltat decât județul Botoșani. Iar județul Orhei o duce mai bine ca județul Vaslui. Sau că județul Suceava cedează în concurența cu județul Cernăuți. Astăzi, invers, aceeași agentură, aceeași mass-media aservită prezintă Basarabia ca pe o sărăcie generalizată. În realitate, însă, un județ din stânga Prutului, precum Soroca, de exemplu, nu este populat de niște infirmi, asistați social. Și nu supraviețuiește din ajutoare externe. Oamenii merg dimineața la datorie, exact ca și cei dintr-un județ din dreapta Prutului, Vaslui, bunăoară. Și dacă e să ne unim, asta nu înseamnă că județul Soroca devine o povară, o unitate teritorial-administrativă întreținută de județele din dreapta Prutului, inclusiv de Vaslui. Niciun județ din Basarabia și Nordul Bucovinei nu devin nicidecum o povară pentru confrății lor din județele din Moldova, Muntenia sau Transilvania.

Timp de 50 de ani, în condiții de ȧarc imperial și gulag, basarabenii, nord-bucoveninii și herțenii nu au dispărut cu totul. În '90-'91, când eram prim-ministru la Chișinău, în casa guvernului aveam numai patru dolari.

Ca să conduc o delegație oficială în Italia, am scris cerere la Moscova să-mi dea bani de drum, fiindcă biletele se cumpărau numai cu valută. Acum însă, Planeta Moldova are „di tăti” și România, UE, ONU, NATO par preocupate serios de traiectoria acesteia. În actuala conjunctură europeană, vor s-o protejeze de o eventuală recidivă a Imperiului de la Răsărit. Concomitent, de grija Republicii Moldova nu au somn Federația Rusă și CSI. Constatând că moldovenilor stataliști le este „ghini așa”, unii binevoitori subtili se întrebă dacă nu ar fi mai oportun ca uniunii din dreapta Prutului să se agite preponderent de soarta României.

Mai există și o categorie aparte de români, care atacă idealul Reunirii tangențial. Diverși indivizi anonimi blamează injurios basarabenii și nord-bucovinenii care obțin cetățenia română pentru a ajunge în Vest. Culmea ironiei: în 2017, anonimii își postează comentariile acide în aceleași publicații on-line unde sunt inserate articole de genul: „Conform Raportului Băncii Mondiale, peste un milion de români ar vrea să plece din țară în următorii cinci ani”. *Uniuniștii adevărați* sunt recunoscători Statului Român, inclusiv pentru faptul că asigură fiecărui cetățean dreptul de a emigra în căutarea unui viitor mai bun. În multe județe, românii din Basarabia, Nordul Bucovinei și ținutul Herța contribuie la diminuarea penuriei de resurse umane cauzată de emigrația masivă a românilor din „vechiul regat”. Ca unionist, mă bucur dacă cetățenia română îl ajută pe un tânăr român din nordul Bucovinei, nordul și sudul Basarabiei să evite încorporarea în trupele ucrainene care luptă în Donbass. Și nu mă indignează faptul că mulți basarabeni, obținând cetățenia, își găsesc de lucru în țările Uniunii Europene. Știu că mulți se întorc. Unii investesc câștigul în diverse afaceri chiar în localitățile de unde au plecat. Apropo, și volumul capitalului investit de basarabeni în România este mai mare decât cel investit în Republica Moldova de către românii din dreapta Prutului.

Președinți

Când conducătorii Estoniei, Lituaniei, Letoniei, Georgiei, Armeniei și RSS Moldovenească își asumau un mare risc, refuzând participarea la referendumul impus de Kremlin, Iliescu semna cu Gorbaciov, la Moscova, *Tratatul de colaborare, bună vecinătate și amicitie între România și URSS*. Astfel, la 5 aprilie 1991, președintele României a vo-

tat pentru perpetuarea Imperiului. Am simțit atunci un cuțit în spatele nostru, al mișcării unioniste a românilor din teritoriile cedate în 1940. La București și Chișinău, primii președinți „s-au ținut de neamuri”. Iliescu l-a ajutat în toate pe Snegur și asta la indicația tovărășească a ultimului președinte sovietic.

Emil Constantinescu, al doilea președinte, a lansat ideea „sacrificiului istoric”. Și, la 3 mai 1997, la îndemnul lui Silviu Brucan, a semnat la Kiev cu Leonid Kucima, *Tratatul româno-ucrainean*. Un act de trădare națională prin care s-au cedat Ucrainei nordul Bucovinei, nordul și sudul Basarabiei, ținutul Herța și Insula șerpilor. Constantinescu s-a înțeles perfect cu Petru Lucinschi. Acest al doilea președinte al Republicii Moldova s-a evidențiat ca un brejnevist consecvent și un promotor al deznaționalizării silențioase a românilor basarabeni. Și, culmea, Constantinescu l-a decorat cu Ordinul Național „Steaua României”. Actualmente, când procurorii anticorupție îl audiază în dosarele fraudelor bancare și oamenii legii efectuează percheziții la domiciliul fostului președinte Lucinschi, cine poate să-l mai omagieze!?

Traian Băsescu, al treilea președinte, a încercat să-l convertească la unionism pe Vladimir Voronin. Știm cu ce s-a ales. Cred că nu era cazul să strice orzul pe găște colhoznice. Mentalitatea de homo sovieticus și fidelitatea față de segmentul de capital transnațional, care l-a adus la putere, nu-i permiteau lui Voronin apropierea de București. Prin 2007, un important exponent al acestui capital declara: „Cu Vladimir Voronin președinte, a început pentru noi o adevărată epocă de aur în Republica Moldova”. Ulterior, Vladimir Voronin și-a dat seama în ce s-a băgat. Dar, deocamdată, nu are nicio soluție. Fostii săi protectori și-au recrutat un alt lider, care să le garanteze „un secol de aur” în Republica Moldova. În schimb, Traian Băsescu, unicul președinte *unionist declarat* a conlucrat impecabil cu Nicolae Timofti, unicul președinte *unionist prezumtiv*. Dar jocul acela jenant „de-a cetățenia celor șase județe basarabene” nu a fost o idee bună. Imaginați-vă că Voronin, fiind moldovean născut în stânga Nistrului, dintr-o dorință sinceră de unire cu consătenii săi, ar fi solicitat separatiștilor de la Tiraspol cetățenia celor cinci raioane sovietice din Pridnestrovie.

Merită reținută și elucidată o ipoteză: mandatul președinților Mircea Snegur, Petru Lucinschi și Vladimir Voronin s-a consumat sub îndrumarea înțeleaptă a lui Boris Birștein – adevăratul lor mentor.

Igor Dodon, actualul președinte „ales di tăt nărodu”, a fost băgat în politica mare de către Vladimir Voronin. În prezent, acesta nu pierde ocazia și-l denigrează pe fostul său discipol. Să-i amintească cineva că n-are rost să-și critice foștii colaboratori, deoarece corupția este ceva endemic pentru toate partidele comuniste/socialiste și liderii acestora. Bunăoară, Lev Troțki a finanțat puciul bolșevic din 1917 din mita încasată de la bancherii americani și de la Statul major al Armatei germane. Iar Stalin și Ordjonikidze, doi viitori conducători ai Uniunii Sovietice, spărgeau băncile din Caucaz ca să finanțeze activitatea revoluționară a partidului bolșevic. Sergiu Mocanu, un fost consilier al președintelui Voronin, actualmente liderul Mișcării Populare Antimafia, susține că „pentru Republica Moldova nu există pericol mai mare decât Igor Dodon”. Într-adevăr, Igor Dodon reprezintă o problemă pentru România și pentru Ucraina. După ce l-a trădat pe Voronin, Dodon și-a găsit un nou părinte spiritual, pe Vladimir Putin. A mai câștigat bunăvoința președintelui Erdogan. Mai visează să ajungă un Alexandr Lukașenko al Republicii Moldova. Totodată, el caută o acceptare cât de cât din partea liderilor occidentali. Recent, la New-York, a reușit să-și facă câte o poză cu președinții SUA și României. Poate că va da mâna și cu președintele Ucrainei. Traian Băsescu l-a numit pe Dodon „pudelui lui Vladimir Putin”. Recent, deputatul Octavian Țăcu a punctat: „Igor Dodon este un detergent al Federației Ruse. El nu a pledat în fața Adunării Generale ONU pentru Republica Moldova, ci pentru Rusia, prezentând-o în fața opiniei publice internaționale drept exportatoare de pace”.

Sondajele de opinie arată că Dodon ar fi considerat de 31,9% dintre respondenți drept cel mai puternic politician din Republica Moldova. Dar puterea și imunitatea îi va fi asigurată de cu totul alți factori. Capitalul transnațional și anumite organizații specifice intuiesc deja că Dodon le-ar putea reprezenta interesele la fel de bine precum a făcut-o Voronin, sau chiar Plahotniuc. Liderul comuniștilor a explicat într-o emisiune televizată comportarea celor 14 deputați comuniști, care au părăsit formațiunea în decembrie 2015 și au aderat la Partidul Democrat. Aceștia ar fi fost mituiți cu cinci milioane de euro și, ulterior, s-au transformat într-o mașină de vot. Președintele PCRM spunea: „Dodon nu este antieuropean, ci pro corupție și pro mafiot. În 2012, el a fost mituit cu o sumă de 3 milioane de euro. L-au dus pe ascuns la Odessa, l-au urcat în avion, l-au dus la Bruxelles. Acolo l-au prelu-

crat cumsecade. Pe urmă, el a venit în parlament cu deputații Zinaida Greceanii și Veronica Abramciuk. Și, liberi, de bună voie, l-au votat în funcția de președinte al Republicii Moldova pe Nicolae Timofti. Dacă Dodon a făcut prostiile astea, el trebuie să conștientizeze că odată și odată va răspunde pentru faptele sale». Cine știe, poate îi vor deschide lui Dodon un dosar cu probele „din gențile lui Ilan Șor”, dar multă lume se îndoiește de aceasta.

Stataliști

În 1989-1991, RSSM reprezenta o colonie tipică, un cazan ruginit, fisurat, gata să dea în clocot sau să explodeze. În martie 1991, majoritatea alogenilor ne băgau pe gât referendumul lui Gorbaciov: „Să păstrăm marea Uniune!”. Când s-au convins că Uniunea Sovietică nu mai poate fi reanimată, aceștia brusc au devenit „moldoveni stataliști”. NOI, unioniștii, la 27 august 1991, am votat independența față de URSS. Multă lume sufletistă, pe ambele maluri ale Prutului, a crezut că pretinsa independență, invocată adesea melodramatic de către unii deputați ai primului parlament de la Chișinău, nu e decât un prim pas către reunirea cu România. Însă EI, stataliștii, prin toate mijloacele posibile și disponibile la acea dată, au torpilat reconfirmarea actului istoric, votat la 27 martie 1918 de către deputații din Sfatul Țării.

De reținut: prin 1990, RSSM avea o cu totul altă substanță: structura sa demografică, starea social-economică, securitatea geopolitică/strategică erau mult prea diferite de ceea ce înregistrăm în actuala conjunctură. În general, RSSM se considera relativ bogată, mă rog, ca URSS, pe când Republică Socialistă România era percepută ca o țară mai săracă. La Chișinău, comuniștii și agrarienii se întreceau în speculații și predicții: dacă e să te unești cu cineva, atunci să fie o țară ca Elveția. În acel moment istoric, fosta RSR și fosta RSSM erau considerate una mai săracă decât alta. Și unii moldoveni sovietici, viitori lideri stataliști, fabulau: pe viitor, brandul nostru de țară va fi: „Moldova – o nouă Elveție!”, și „Chișinăul – un nou Hong-Kong!”

Deviza stataliștilor a fost și rămâne „Unire, moldoveni!”. Să ne unim cu oricine, dar, în exclusivitate, contra muntenilor și transilvănenilor, fiindcă aceștia sunt români. Există totuși un impediment în calea rea-

lizării unor construcții de tipul „Moldova Mare”. E necesară o modificare substanțială a configurației celor două state europene – Ucraina și România. Mai e ceva: lipsa unei națiuni civile multiculturaliste în Republica Moldova. Însă, pentru făurirea acestea, există numeroși nostalgici, *homo sovieticus* și găște colhoznice pline de elan stahanovist și abnegație bolșevică.

În august 1991, imperiul a surprins omenirea cu un puci eșuat. URSS s-a dezagregat. Nu mai există nici de jure, nici de facto. Astăzi, în locul RSSM, o fostă colonie a „Imperiului răului”, inventariem un stătuțel recunoscut unanim la ONU. Unul, improvizat arbitrar în 1940 de Kremlin din șase județe incomplete ale Basarabiei interbelice, având centrul administrativ la Chișinău. Și încă unul nerecunoscut oficial de nimeni, compilat din cinci raioane de croială sovietică, cu circa trei sute de mii de suflete și o capitală la Tiraspol. Și încă un capriciu statalist, însumând problematic 21 de sate găgăuze, neomogene, cu o sută treizeci de mii de locuitori și o capitala în fostul centru raional Comrat. Ce rațiune istorică, teologică, cosmogonică, socială, morală justifică existența acestor „statalități”? La ce și cui folosesc asemenea republici?

Edificarea unor entități statale viabile din părțile unui teritoriu național este inadmisibilă. Teza fariseică – „partea devine întreg” nu are credit în cazul nostru, al românilor din teritoriile răpite. Obstinația edificării unui stat viabil „Moldova”, separat de România, susținut de Kremlin și alte centre de putere, nu se va încununa de succes. Un proiect secesionist în spațiul ancestral românesc nu merită nici efort, nici sacrificii umane. După trei decenii ne-am convins: aceste mini-republici și autonomii sunt indispensabile pentru ca să nu existe niciun fel de restricții sau controale din afară. Să nu se bage nimeni peste EI, ca să fure EI, nestingheriți, în stilul lor, la Chișinău, la Tiraspol și la Comrat. Drept consecință, perpetuăm inflația birocratică, care germinează corupția. Iar ambele fenomene – birocrăția și corupția – ne afundă într-o degenerare cumplită.

În perioada 1989-1991, etnicii ucraineni, ruși și găgăuzi din RSSM se hrăneau cu vise arzătoare: „Marea Pridnestrovie” și „Marele Bugeac”. O jumătate de secol cât am fost „URSS” n-am auzit nici de „приднестровский народ” și nici de „alogeni separatiști” în actualul ambalaj. NOI, unioniștii români, nu puteam nicidecum reveni la țările

turco-tătarilor, găgăuzilor, secuilor, nistrenilor, moților, oltenilor etc. Patria noastră, a românilor, nu începe cu epoca feudală. Nici cu Țara Românească, nici cu Țara Moldovei, nici cu Țara Ardealului. Și nici cu marele Ștefan cel Mare sau cu oricare alt mare domnitor. Avem un spațiu al nostru moștenit, ancestral, cu valorile sale eterne. Și nu credem în rațiunea existenței unor state precum Republica Nistreană, Republica Găgăuză, Republica Donețk, Republica Lugansk și altele de genul acesta. Poate că stătuțele Liechtenstein, San Marino sau Andora sunt prospere, fericite. Însă ele nu reprezintă decât niște relicve ale Evului Mediu. Românii basarabeni nu și-au dorit niciodată un stătuțel din „trei județe și o stână”, vorba militantei unioniste Leonida Lari.

Inițial, separatiștii erau în esență doar un instrument al Complexului militar-industrial sovietic. Și, în ajunul deznodământului general, la indicația Centrului imperial și sub supravegherea Districtului militar Odessa, în august 1990, la Comrat, a fost declarată „Republica găgăuză”. Au avut curajul s-o facă instigatorii celor o sută treizeci de mii de găgăuzi, urmașii unor coloniști strămutați din Bulgaria de către armatele țariste, acum două secole. Și, rețineți, o chestiune inadmisibilă juridic: au proclamat-o în URSS, în teritoriul unei republici absolut sovietice, de iure și de facto. În RSSM existau 20, iar în Bulgaria 47 de sate cu o populație majoritar găgăuză. De ce nu au pus și în Bulgaria de o *Nomina Odiosa* – „Republica găgăuză”? Înaripați de succesul găgăuzilor, „directorii roșii” au proclamat la Tiraspol, în septembrie 1990, Republica Sovietică Socialistă Moldovenească Nistreană („RSSMN”) în componența URSS, bineînțeles.

În 1990, Igor Smirnov și tovarășii săi de idei au adoptat decizia de a se adresa Kievului cu rugămintea ca RSSMN să devină parte componentă a RSSU. Atunci nu au reușit să-și realizeze intenția. Dar fostul președinte al autoproclamatei republici consideră că, citez, „ideea merită să revină în capul oamenilor, fiindcă dorința de a fi cu Ucraina nu a dispărut nicăieri”. La 4 noiembrie 2011, într-un interviu acordat ziarului „Украина молодая”, intitulat Приднестровье – территория Украины, Igor Smirnov (cu mamă ucraineană și tată rus), declara: „Fără îndoială, de la bun început aceasta era o idee a *ucrainității* și va fi ideea *ucrainității* noastre. Este însă o cu totul altă chestiune, ce atitudine vor avea alții față de aspirația noastră”. Asta e! Internaționaliștii

din Pridnestrovie doreau să revină la sânul Ucrainei, iar naționaliștii, în Basarabia, militau activ pentru reunirea cu România. La Chișinău, la congresul al doilea al Frontului Popular din Moldova, delegații au votat pentru „Republica Română Moldova”.

La 1 decembrie 1991, Stepan Topal, unul dintre executorii planului elaborat de Centrul imperial, a fost ales primul președinte. Acesta, între 1991-1995 a condus Sovietul Suprem al Republicii Găgăuze. La 28 septembrie 2019, a avut loc un eveniment de comemorare a lui Stepan Topal. Autoritățile de la Comrat au instalat pe mormântul lui o placă comemorativă cu inscripția „Președintele Republicii Găgăuzia”. Irina Vlah, bașcanul UTA Găgăuzia, membru al Guvernului de la Chișinău și al Consiliului Suprem de Securitate (CSS), a menționat că Stepan Topal a fost „președinte al Republicii Găgăuzia și a contribuit la formarea statalității poporului găgăuz”. Un alt participant la eveniment, Vladimir Cîssa, președinte al Adunării Populare de la Comrat, a elogiat activitatea de „președinte al Republicii Găgăuzia” a lui Stepan Topal, menționând că în școli trebuie să înceapă cât mai curând studierea istoriei adevărate.

Din partea Chișinăului a urmat doar o singură replică. Valeriu Munteanu, președintele Partidului Politic Uniunea Salvați Basarabia, consideră evenimentul de la Comrat „un derapaj enorm de la normele legale, acțiuni ce tulbură echilibrul din societatea noastră și propagă dezbinarea națională, acțiuni ce se pedepsesc penal”. El a solicitat ca premierul Maia Sandu să exprime public dacă la Comrat Irina Vlah a enunțat poziția proprie sau a avut mandat de la Guvern. Desigur, luările de poziție sunt bine venite. Dar mă îndoiesc că pe scena acestui teatru al absurdului autoritățile actuale de la Chișinău vor evolua cu mai mult succes ca cele care s-au perindat după declararea independenței.

Nici la Tiraspol situația nu se schimbă. Prin 2013, Andrei Safonov răspundea la întrebarea clasică a bolșevicilor „Ce-i de făcut?” Și dacă nu vom face cum ne sugerează fostul candidat la prezidenția Republicii Moldovenești Nistrene, El, descendenții „eliberatorilor” noștri din ’40-’44, nu vor avea garantată liniștea sufletească. Nici pacea și nici fericirea. Citez, în traducere din rusă: „Să fie dezmembrată România! „Cartagena” București să fie distrusă! Disparația României de pe harta lumii va constitui unica și adevărata cheazășie a vieții noastre liniștite. Să

ne unim eforturile toți cei care avem o vorbă cu Bucureștiul. Eforturile Rusiei, Ucrainei, Ungariei, Moldovei, Pridnestroviei, Serbiei, Bulgariei! Bineînțeles, vom aștepta un moment propice geopolitic și istoric pentru a lichida această „creație oribilă a Tratatului de la Paris”, din 1947. Căci au putut adversarii URSS să aștepte momentul oportun ca să contribuie la crahul Uniunii Sovietice. De ce noi n-am putea pândi momentul când, cu un mic efort, am reuși să răsturnăm edificiul statalității române. Să facem în așa fel ca unioniștii din Moldova să nu aibă cu cine se uni. Ca puținii naționaliști pro-români din RMN să nu aibă unde-și trimite la studii copiii. Ca cei care în Bucovina se consideră români pur și simplu să nu aibă unde obține pașapoarte românești! Dacă România reprezintă drapelul și farul pentru unioniști, atunci datoria noastră e să ardem acest drapel și să dărâmăm acest far” (Sursa: Андрей Сафонов, *Румыния должна исчезнуть с карты мира!* Disponibil pe www.ava.md. Accesat 12.01.2013).

Stratagema este destul de veche, ca și în cazul Moldovei Sovietice. În 1991, când s-a prăbușit Imperiul, susținătorii vechiului proiect bolșevic, animați de niște proaspeți consilieri occidentali, au optat ferm pentru „statalitate moldovenească”. Ei sperau că într-un final România se va destrăma după un anumit scenariu specific. Însă acesta, ulterior, a fost realizat cu brio în Iugoslavia vecină. După care, Ei au sperat că vor obține o Moldovă Mare, în fruntariile lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Un viitor stat tutelat de Kremlin, sau de alte centre de putere. Valahia, în concepția lor, putea să rămână de una singură sau urma să fie cedată Turciei. Transilvania, teoretic, era inclusă în grupul de la Visegrád, pentru a fi admisă în NATO împreună cu Galiția, o fostă componentă a Poloniei interbelice. Totodată se discuta și o posibilă confederație a Transilvaniei cu Ungaria, în stil european, fiindcă nu se putea realiza o simplă anexare, ca în septembrie 1940. Acum separarea Transilvaniei revine în actualitate și se caută susținători printre români. Simetric și sincronizați, socialiștii lui Dodon acționează în parlamentul de la Chișinău. Iar ungurii, înregimentați în UDMR, sunt activi în Parlamentul României cu propria idee separatistă. Budapesta, vigilență, finanțează proiectul și Moscova e gata să-și aducă aportul.

Astfel, din 1991, când la Chișinău s-a declarat independența Republicii Moldova, am ajuns, în prezent, la „Proiectul Moldova Mare!”. Recent,

Putin i-a înmănat lui Dodon foaia de parcurs, busola și harta secretă a navigației printre recife. Merită urmărit tot ce prezintă mass-media din România și Republica Moldova, Rusia și Ucraina despre iminenta uni-re a celor două state românești. Reacția forumiștilor te lasă cu impresia că antiunioniștii din dreapta Prutului insinuează și provoacă mai per-fid, mai nociv decât profesioniștii războiului informațional-psihologic din alte spații. Regretabil că majoritatea preferă anonimatul, altfel am descifra mai lesne „ce demon îi pune în mișcare”. O specie aparte de antiunioniștii, orientată centralizat și subtil, perorează: „Nu e bine ca România să revendice Basarabia, căci Ungaria o să vrea Transilvania”. Cazuistică perimată! Ce folos că România, în iunie 1940, a cedat Basarabia și nordul Bucovinei fără lupte? La indicațiile „partenerilor strategici” Germania și Italia, Țara a fost mutilată în continuare. În sep-tembrie 1940, nordul Transilvaniei fiind anexat de Ungaria după care a urmat preluarea Cadrilaterului de către Bulgaria.

În iunie 2017, Duma de Stat a Rusiei a dezbătut într-o ședință pro-blema regiunii din stânga Nistrului. Deputatul Vladimir Jirinovski și-a expus opinia: „Apariția statului Republica Moldova a fost o eroare. Limba moldovenească nu se deosebește de limba română, iar moldo-venii se consideră mai degrabă români. Regiunea Cernăuți nu e denu-mită «Молдавия», deși o bună parte a acestea a făcut parte din gu-bernia Basarabia. Basarabia a revenit la Rusia în 1940, ca și Crimeea în 2014. Nu a fost ocupație, anexiune, alipire. Imperiul rus a preluat Basarabia și Crimeea de la Imperiul Otoman în conformitate cu tra-tatele internaționale”. Deputatul a solicitat ca pe viitor în actele juri-dice ale Federației Ruse și în documentele CSI să fie folosit termenul „Basarabia” în loc de „Moldavia”. Numai ineditul lider politic Vladimir Jirinovski reușește să tămâieze mulțimile cu viziuni diametral opu-se într-o intervenție de trei minute. Probabil, unii români au rămas înduioșați: uite, un deputat, într-o dezbatere a legislativului Rusiei, afir-mă că moldoveneasca și româna e una și aceeași limbă. Și exponenții Pax Russica din Basarabia s-au bucurat: vedeți, n-a fost ocupație, ci eli-berare a propriilor teritorii. Dar cine l-a ascultat atent a înțeles ce vrea deputatul rus: moldovenii sunt români și n-au decât să plece în țara lor, România. Iar Basarabia să redevină ce-a fost – o gubernie multicultura-listă în componența Rusiei imperiale.

Capitaliști

Întrebat adeseori de ce nu ne-am unit până acum, răspund cu toată seriozitatea: fiindcă nu am avut capitaliști români. Și nu sunt sigur că-i avem în prezent. Cu certitudine, ne vine foarte greu să construim Unirea fără businessmeni. Acum trei decenii, am lansat o chemare patetică: „Capitaliști români, vă rog frumos, treceți Prutul!”. Peste ani, când președintele Traian Băsescu le-a vorbit liderilor occidentali despre Unire, aceștia „nu au făcut ochii mari”. Problema însă era alta: capitaliștii în devenire, de pe ambele maluri ale Prutului, doreau sau nu doreau reîntregirea națională? Unii dintre ei erau etichetați drept mafioți, vânzuți Rusiei, Israelului etc. Aproape un deceniu, companiile românești ne-au tot speriat: „Nu putem trece Prutul ca să investim căci ne papă Voronin, omul rușilor!” Am căutat mereu prin mass-media să-i conving: Voronin nu este omul Moscovei! Străinii, care au preluat rețele de distribuție electrică, portul Giurgiulești, aeroportul internațional și alte obiective-cheie or fi, pur și simplu, mai ageri la minte și cu mai mult curaj. În prezent, o parte din mass-media vehiculează o idee nostimă: „Republica Moldova a scăpat de cel mai mare pericol al democrației, de odiosul oligarh Vlad Plahotniuc”. Deși, în realitate, la Chișinău, s-a consumat doar un episod al ordinare și disperate lupte pentru putere între diverse grupuri de interese. Actualul învingător, clanul care îl promovează din umbră pe Dodon cu „socialiștii” lui, este cel mai periculos dintre toate câte s-au perindat la putere în Republica Moldova.

Ori că nu ne dăm seama pe ce lume trăim, ori nu suntem sinceri. O jumătate de secol basarabenii au vegetat într-un regim comunist ideocratic. Puteai să fii deștept, bine pregătit profesional, însă deciziile erau luate de persoana care deținea puterea politică. Prim-secretarul partidului-stat te punea președinte de colhoz, ministru, rector, șef de gară, director de teatru etc. Timp de două decenii, destinele intelectualității basarabene au depins de voința și capriciile lui Ivan Bodiul. El a ajuns prim-secretar fiindcă soția lui era foarte frumoasă și i-a plăcut lui Leonid Brejnev. În 1972, secretarul cu ideologia al PCM Petru Lucinschi decidea dacă să rămână la Politehnica din Chișinău sau să fie dați afară „pentru naționalism” 50 de lectori și profesori, printre care și umila mea persoană... Tot pe atunci, la București, secretarul partidului unic, din motive personale, interzicea cenaclul *Flacăra*, condus de

Adrian Păunescu, care anima renașterea românismului și în teritoriile naționale răpite de imperiul sovietic.

Da, în *comunism* existau numeroși șefi care se abăteau de la normele partidului unic și erau sancționați. Periodic, secretarii de partid erau schimbați, dar sistemul rămânea intact. Acum trăim în altă lume, într-un regim în care nu mai decide ideocratul. În *capitalism*, cei care dispun de capital vor neapărat și putere politică. Având suficiente resurse financiare (de dorit licite), poți avea deputații și miniștrii tăi, poți ajunge să ocupi orice post, chiar și de președinte al statului, ca, de exemplu, Donald Trump. În *capitalism*, mulți adună averi pe căi ilicite și nimeresc după gratii. La Chișinău, de un sfert de secol „schimbăm” așa-numiții oligarhi și restul rămâne pe vechi. Iar mass-media titrează zilnic opiniile politicianilor. Un exemplu: „Justiția lui Plahotniuc devine peste noapte justiția lui Dodon și Năstase” (Dorin Chirtoacă).

Indiscutabil, nu toți oamenii întreprinzători din întreg spațiul românesc au un *ideal național* și nu toți ar fi chei de biserică. Dar, cei care diminuează șomajul, produc bunuri materiale, servicii și plătesc impozite nu sunt neapărat vânduți, capturați sau mafioți. Să sperăm că tot mai mulți businessmeni se vor angaja să susțină *Proiectul de Țară*, obiectivul nostru major – *Reîntregirea României*. Mulți capitaliști onești fac lucruri bune, ca odinioară Vasile Stroiescu – boierul basarabean unionist, ctitor și mecenat, primul președinte al Parlamentului României după Marea Unire din 1918. Contemporanii noștri repară grădinițe, spitale, creșe, maternități, muzee, sponsorizează oameni de știință și cultură, construiesc case pentru oameni sărmani. E adevărat, unii sunt acuzați de mass-media că se implică în jocuri politicianiste și financiare, prin care își controlează partenerii sau politicienii sponsorizați. Fără îndoială, este condamnabilă orice abatere de la legislația în vigoare. Și, bineînțeles, de la cele zece comandamente creștine. Dar faptul că și unii preoți le încalcă nu ne face să renunțăm la credința în Dumnezeu. Să mai avem un pic de răbdare. Să sperăm că și în Republica Moldova „problema oligarhilor” se va decide treptat, corect, echitabil, conform legislației unui stat de drept. Sub acest aspect, Chișinăul se află, în comparație cu Bucureștiul, la nivelul anului 2004.

În Republica Moldova au început să vină și investitori. Aceștia, în ochii nostalgicilor după URSS, or fi niște rechini, iar în percepția globaliștilor

liberali - păsări migratoare, vestitorii primăverii. Nu știm exact dacă mult așteptații investitori reprezintă capitalul financiar licit sau cel spălat. Grupuri de interese, din cele patru unghiuri, pe diverse căi, bagă bani în „interesele lor”, dar și în unele combinații ale clanurilor de la Chișinău, Bălți, Tiraspol și Comrat. Solidari, mai sar în ajutorul Basarabiei și diverși investitori din dreapta Prutului. Frații români încă nu s-au prins că „miza oculte” e alta: „Moldova – o istorie de succes!”. Numai că această „țară de minune” este imaginată într-o viitoare sintonie/asamblare cu Ucraina și Georgia, avându-i pe EI la un pupitru de comandă, amplasat la Kiev. Cu ajutorul investițiilor de capital străin bine orientate, statalismul moldovenesc urmează să ajungă o sursă de inspirație pentru regionaliștii din România care „s-au săturat de București”, precum odinioară componentele Iugoslaviei „se săturaseră de Belgrad”.

Unionismul românilor este un ideal și, indiscutabil, unioniștii nu vor ține cont de clanuri, de interesele oligarhilor, nașilor, finilor și cumeților, nici de acțiunile lor trecătoare. Pe unioniștii autentici nu-i interesează dacă, la ora actuală, unele județe din Transilvania, Banat sau Oltenia sunt mai bogate sau mai sărace decât unele din fostele județe dintre Nistru și Prut. Și ce dacă marea majoritate a românilor, de pe ambele maluri ale Prutului și de pretutindeni, operează cu fenomene de bâlci, cu sintagme precum „eu și revoluția” sau „să moară capra vecinului”? În tot cazul, procente vehiculate de mass-media despre numărul unioniștilor nu valorează prea mult. Dacă pe timpul inchiziției ar fi activat sociologi și analiști aserviți, ar fi prezentat sondaje de opinie, demonstrând că 90% dintre cetățenii urbei sunt de acord să fie arși pe rug Galileo Galilei și Giordano Bruno pentru „ereziiile lor”. În definitiv, n-are prea mare importanță că „masele largi populare de la orașe și sate” (ideologemă ideocratică bolșevică) nu au obiective naționale strategice. Să fie ele sănătoase, să aibă de lucru și să facă copii. Electoratul sensibil la pomeni electorale oferite de „oamenii oligarhilor” nu va bloca finalizarea procesului ireversibil de Reîntregire a Patriei. Viitorul națiunii depinde de minoritatea creativă din toate domeniile de activitate umană, inclusiv de adevărații capitaliști români. Această minoritate construiește Unirea zi de zi, cu răbdare și efort, asigurând revenirea Statului Român, de jure și de facto, în teritoriile sale – Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța, răpite în '40-'44 de Imperiul sovietic spulberat de insurgența națiunilor captive.

În rezumat, teze și antiteze:

1. Actuala conjunctură din Republica Moldova este fluctuantă, nesigură, ca acum cinci sau douăzeci și cinci de ani. Evaluarea situației va fi mereu subiectivă, incompletă. Și depinde: a) de cine ești (moldovean statalist sau român unionist, rus de profesie sau nostalgic misoneist); b) ce obiective urmărești (binele creștinesc sau căpătuierea rapidă pe contul aproapelui/statului); c) de unde urmărești desfășurarea evenimentelor în spațiul dintre Nistru și Prut (din Chișinău sau Tiraspol, Comrat sau Bălți, București sau din diaspora).
2. Marea Unire de la 1918 a fost imperios necesară pentru consolidarea națiunii române și pentru binele milioanelor de români din afara frontierelor trasate după Mica Unire de la 1859. Însă, în prezent, integrarea celor două state românești este imperios și primordial necesară pentru supraviețuirea Statului Unitar Român și a Națiunii Române.
3. Dacă românii nu elimină consecințele Pactului Stalin-Hitler de jure și facto, **ȚARA** va continua să se destrame. **Obiectivul strategic** – supraviețuirea ca Stat și Națiune – și doar acest imperativ, să decreteze angrenarea totală a resurselor posibile și disponibile, determinând, în mod obligatoriu, **obiectivele tactice** ale guvernării; în această cheie, **obiectivele tactice să condiționeze opțiunile și întreaga activitate operativă** la nivelul fiecărui subsistem al Statului Național Unitar.
4. *Volens nolens*, în actuala expansiune globală a Imperiului fiecare națiune caută răspunsul adecvat la întrebarea „**Care pe care?**”. Aceasta denotă un principiu fundamental al politicii interne și externe dar, totodată, și perpetua dilemă a luptei naționale și a luptei de clasă. Astăzi, în cazul nostru, al românilor, această formulă sacramentală semnifică „**A fi sau a nu fi?**”. Și este imperios necesar ca fiecare patriot să conștientizeze această dilemă.